

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa R. P.
przeciwko "M." Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, 2.
oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania

przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda R. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 lutego 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika pozwanego skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy przyjął, że klauzula wyłączająca odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela jest klauzulą jednoznaczną, podczas gdy – jak twierdzi autor skargi kasacyjnej – prawidłowa wykładnia powinna prowadzić do przeciwnego wniosku, ponieważ w klauzuli użyto pojęć nieostrych takich jak „zawody” oraz „pojazd kołowy”. Pełnomocnik pozwanego uzasadniając przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. wskazał nadto, że „Sąd Okręgowy naruszył art. 231 w zw. z art. 233 k.p.c.”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz motywów zaskarżonego orzeczenia nie pozwala na stwierdzenie, że zaskarżone rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję oczywiście błędnego zastosowania art. 385 § 2 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c. w ustalonym stanie faktycznym. Pełnomocnik powódki nie wykazał, że Sąd Okręgowy stosując wskazane przepisy oparł swe rozstrzygnięcie na wykładni oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną w orzecznictwie. W szczególności nie wykazał, że Sąd Okręgowy przypisując użytym w ogólnych warunkach ubezpieczenia pojęciom „pojazd kołowy” oraz „zawody” ich zwykłe znaczenie naruszył ogólnie przyjęty standard rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) oraz, że dokonał szczególnie rażąco błędnej wykładni. W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 231 w zw. z art. 233 k.p.c.

poprzez przekroczenie granic swobodnej wykładni i poczynienie sprzecznych ustaleń z zebrany materiał dowodowy należało stwierdzić, że zarzut taki jest w postępowaniu ze skargi kasacyjnej, na podstawie art. 398³ § 3 k.p.c., niedopuszczalny. W sprawie nie wystąpiła więc przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, bowiem jedyną czynnością tego pełnomocnika w tym postępowaniu było sporządzenie kilkuzdaniowej „odpowiedzi na skargę kasacyjną”, niezawierającej żadnej argumentacji jurydycznej, bez odniesienia się do przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ani też do powołanych w skardze kasacyjnej podstaw kasacyjnych. Ograniczenie uzasadnienia tego pisma do czterech krótkich zdań, z których pierwsze dwa stanowiły zwięzłe przytoczenie wydanych w sprawie orzeczeń, a kolejne dwa wskazywały – bez jakiegokolwiek argumentacji – że w zaskarżone orzeczenie jest zgodne z prawem, dawało podstawę do stwierdzenia, że opracowane przez pełnomocnika pozwanego pismo nazwane „odpowiedzią na skargę kasacyjną” w istocie nie ma takiego charakteru, a koszty związane z jego wniesieniem nie były kosztami celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c.